

ВИЩИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД УКРАЇНИ

УХВАЛА ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

18 червня 2015 року

Вищий адміністративний суд України у складі колегії суддів:

головуючого судді-доповідача Конюшка К.В.

суддів: Гончар Л.Я., Чалого СЯ.

розглянувши в порядку письмового провадження за наявними у справі матеріалами касаційну скаргу Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України у місті Києві на постанову Окружного адміністративного суду міста Києва від 07 березня 2014 року та ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 16 жовтня 2014 року у справі №826/5/14 за позовом ОСОБА_1 до Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України у місті Києві третя особа, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору на стороні позивача Київський міський центр медико-соціальної експертизи Департаменту охорони здоров'я виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) третя особа, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору на стороні відповідача Фонд соціального страхування від страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України про визнання дій неправомірними та зобов'язання вчинити певні дії

ВСТАНОВИВ:

У січні 2014 року ОСОБА_1 звернувся до Окружного адміністративного суду міста Києва з адміністративним позовом: до Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України у місті Києві, третя особа, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору на стороні позивача: Київський міський центр медико-соціальної експертизи Департаменту охорони здоров'я виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації), третя особа, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору на стороні відповідача: Фонд соціального страхування від страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України про визнання дій неправомірними та зобов'язання вчинити певні дії.

Постановою Окружного адміністративного суду міста Києва від 07.03.2014, залишеною без змін ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду від 16.10.2014, позов задоволено. Визнано протиправною відмову та зобов'язано Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України в місті Києві забезпечити ОСОБА_1, інваліда II групи з дитинства по слуху і професійного захворювання, путівкою для санаторно-курортного лікування за 2013 рік.

Не погоджуючись зі вказаними рішеннями судів попередніх інстанцій, Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України у місті Києві оскаржило їх у касаційному порядку.

У касаційній скарзі скаргжник просив скасувати вказані судові акти з мотивів порушення названими судами норм матеріального права та прийняти нове рішення про відмову у задоволенні позову.

У своїх запереченнях на касаційну скаргу представник позивача просив залишити рішення судів попередніх інстанцій без змін, а скаргу - без задоволення.

Справу розглянуто в порядку письмового провадження, установленому пунктом першим частини першої статті 222 Кодексу адміністративного судочинства України.

Згідно з частиною другою статті 220 Кодексу адміністративного судочинства України суд касаційної інстанції переглядає судові рішення судів першої та апеляційної інстанцій у межах касаційної скарги.

Заслухавши суддю-доповідача, розглянувши та обговоривши доводи касаційної скарги, перевіrivши матеріали справи і правильність застосування судами норм процесуального та матеріального права, судова колегія дійшла висновку про те, що касаційна скарга задоволенню не підлягає з огляду на таке.

Як встановлено судами попередніх інстанцій, ОСОБА_1 визнано інвалідом III групи довічно, про що свідчить довідка від 20.09.1968 серії «58-Ш» №893793.

Відповідно до довідки Спеціальної туберкульозно-пульмонологічної МСЕК від 06.10.2003 серії КИ-1 №066868, позивачу встановлено III групу інвалідності, у зв'язку з професійним захворюванням, безстроково.

На підставі акту огляду МСЕК №1222 надано висновок про умови та характер праці, за яким позивачу рекомендовано, зокрема, санаторно-курортне лікування.

За результатами повторного огляду МСЕК, позивачу визначено ступінь втрати професійної працездатності - 50% з 06.10.2003 безстроково та визначено потребу у додатковому виді допомоги, а саме: санаторно-курортному лікуванні.

Як убачається з довідки до акту огляду МСЕК від 23.05.2012 серії «10AAA» №135966, ОСОБА_1 встановлено II групу інвалідності з 23.05.2012, а саме: інвалід з дитинства по слуху, професійне захворювання, довічно.

23.05.2012 ОСОБА_1 встановлено 50% втрати професійної працездатності з 23.05.2012 довічно та визначено потребу у додаткових видах допомоги, зокрема санаторно-курортне лікування, що підтверджується довідкою про результати визначення ступеня втрати професійної працездатності у відсотках, потреби у додаткових видах допомоги від 23.05.1012 серії «КА-3» №001223.

Відповідно до індивідуальної програми реабілітації інваліда від 23.05.2012 №250 Центральною МСЕК №1 міста Києва, позивачу рекомендовано, зокрема, санаторно-курортне лікування з місцем проведення: «за місцем спостереження».

Київський міський центр медико-соціальної експертизи листом №463 від 10.09.2013 повідомив Управління виконавчої дирекції Фонду у місті Києві про те, що ОСОБА_1 у 2012 році за результатами огляду по контролю Міністерства охорони здоров'я України Центральною МСЕК №1 визнано інвалідом II групи з дитинства по слуху, професійне захворювання з 50% втрати професійної працездатності. II група інвалідності встановлена по сукупній патології, а саме: глухонімота з дитинства та поєднана професійна патологія - пневмоконіоз з вібраційною хворобою. По професійним захворюванням, наявним у позивача, встановлено 50% втрати працездатності, що відповідає III групі інвалідності.

Листом від 24.09.2013 №Л-116/14/95 за результатами розгляду звернення ОСОБА_1 про періодичність забезпечення санаторно-курортним лікуванням, Управління виконавчої дирекції Фонду у м.Києві, посилаючись на лист Київського міського центру медико-соціальної експертизи від 10.09.2013 №463, повідомило позивача про те, що йому встановлена II група інвалідності по сукупній патології, а саме: глухонімота з дитинства та поєднана професійна патологія - пневмоконіоз з вібраційною хворобою. По професійному захворюванню встановлено 50% втрати професійної працездатності, що відповідає III групі інвалідності. З огляду на те, що Управління забезпечило ОСОБА_1 путівкою для санаторно-курортного лікування у 2011 році, наступний раз він може бути забезпечений путівкою лише у 2014 році.

Задовольняючи позов, суд першої інстанції, з висновком якого погодився суд апеляційної інстанції, виходив з того, що відмова Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України у місті Києві у забезпеченні ОСОБА_1, інваліда II групи з дитинства по слуху і професійного захворювання, путівкою для санаторно-курортного лікування за 2013 рік - є протиправною.

Колегія суддів Вищого адміністративного суду України погоджується з таким обґрунтованим висновком судів попередніх інстанцій з огляду на таке.

Відповідно до частини другої статті 19 Конституції України, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Стаття 3 Закону України від 23.09.1999 №1105-XIV «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності» (далі - Закон №1105-XIV) зазначає, що держава гарантує усім застрахованим громадянам забезпечення прав у страхуванні від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання.

Абзац 1 частини четвертої та абзац 1 частини п'ятої статті 34 Закону №1105-XIV передбачає, що Фонд соціального страхування від нещасних випадків фінансує витрати на медичну та соціальну допомогу, в тому числі на додаткове харчування, придбання ліків, спеціальний

медичний, постійний сторонній догляд, побутове обслуговування, протезування, санаторно-курортне лікування, придбання спеціальних засобів пересування тощо, якщо потребу в них визначено висновками МСЕК. Потерпілому, який став інвалідом, періодично, але не рідше одного разу на три роки, а інвалідам I групи щорічно безоплатно за медичним висновком надається путівка для санаторно-курортного лікування; у разі самостійного придбання путівки її вартість компенсує Фонд соціального страхування від нещасних випадків у розмірі, встановленому правлінням Фонду.

Положення про забезпечення потерпілих внаслідок нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання санаторно-курортним лікуванням, затверджене Постановою Правління Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України від 31.10.2007 №49 (далі - Положення №49), зареєстрованого в Міністерстві юстиції України від 26.12.2007 №1400/14667.

Відповідно до пункту 2.1 Положення №49, фінансування витрат на санаторно-курортне лікування потерпілих здійснюється виконавчою дирекцією Фонду, робочими органами виконавчої дирекції Фонду в межах передбачених коштів на ці цілі відповідно до потреби шляхом безготівкового перерахування коштів санаторно-курортним закладам, з якими укладено договори.

Пунктом 2.2 Положення №49 передбачено, що підставою для забезпечення потерпілих санаторно-курортним лікуванням є документи, зазначені в пункті 2.5 цього Положення, та висновок медико-соціальної експертної комісії (далі - МСЕК), індивідуальна програма реабілітації інваліда (у разі наявності).

Згідно з пунктом 2.5 Положення №49, для взяття на облік для санаторно-курортного лікування потерпілі (або уповноважені ними особи) подають до робочих органів такі документи: заяву за встановленою формою (додаток 1); висновок МСЕК про потребу потерпілого в санаторно-курортному лікуванні; медичну довідку лікувальної установи за формою №070/о; індивідуальну програму реабілітації (у разі наявності).

Відповідно до пункту 2.6 Положення №49, потерпілі, які стали інвалідами, забезпечуються санаторно-курортним лікуванням періодично згідно з рішенням МСЕК, а саме: інваліди I групи щороку; інваліди II групи один раз на два роки або щороку на підставі індивідуальної програми реабілітації; інваліди III групи один раз на три роки, один раз на два роки або щороку на підставі індивідуальної програми реабілітації.

Як встановлено судами попередніх інстанцій, позивачу встановлено II групу інвалідності по сукупній патології, а саме: глухонімота з дитинства та поєднана професійна патологія - пневмоконіоз з вібраційною хворобою.

При цьому, ЦМСЕК №1 місті Києва розроблено індивідуальну програму реабілітації ОСОБА_1, відповідно до якої було рекомендовано санаторно-курортне лікування, проте періодичність такого лікування не визначено.

Відповідно до пункту 1.16 Інструкції про встановлення груп інвалідності, затвердженої Наказом Міністерства охорони здоров'я України від 05.09.2011 №561 (далі - Інструкція №561), зареєстрованої в Міністерстві юстиції України від 14.11.2011 №1295/20033, у разі встановлення інвалідності і ступеня втрати здоров'я комісія розробляє на підставі плану медичної реабілітації, що обов'язково надається лікарем, або за участю лікаря індивідуальну програму реабілітації інваліда, в якій визначаються обсяги та види реабілітаційних заходів, методи та строки їх здійснення, засоби реабілітації та відповідальні за виконання. Комісія відповідає за якість розроблення індивідуальної програми реабілітації інваліда та здійснює у межах своїх повноважень контроль за її виконанням.

Згідно з пунктом 2.4 Інструкції № 561, якщо однією з причин інвалідності є інвалідність з дитинства, МСЕК у висновку про огляд інваліда вказує дві причини інвалідності.

Так, вказана норма зобов'язує лише вказати у висновку про наявність двох причин інвалідності, проте жодних наслідків для інваліда щодо забезпечення санаторно-курортним лікуванням за собою не тягне.

Слід зазначити, що чинним законодавством не встановлено обмежень щодо визначення періодичності забезпечення санаторно-курортним лікуванням у разі наявності двох причин інвалідності, в тому числі - інвалідності з дитинства.

Колегія суддів Вищого адміністративного суду України погоджується з висновками судів попередніх інстанцій, що є безпідставними висновки Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України у місті Києві відносно того, що у зв'язку з встановленням позивачу II групи інвалідності по сукупній патології та по професійному захворюванню - 50% втрати професійної працездатності, що відповідає III групі інвалідності, то ОСОБА_1 забезпечується санаторно-курортним лікуванням як інвалід III групи, а не як інвалід II.

Зважаючи на викладене, доводи касаційної скарги спростовуються вище переліченими нормами права та установленними обставинами справи, у зв'язку з чим відсутні підстави для її задоволення та скасування рішень судів попередніх інстанцій.

Відповідно до частини першої статті 224 Кодексу адміністративного судочинства України суд касаційної інстанції залишає касаційну скаргу без задоволення, а судові рішення - без змін, якщо визнає, що суди першої та апеляційної інстанцій не допустили порушень норм матеріального і процесуального права при ухваленні судових рішень чи вчиненні процесуальних дій.

Керуючись статтями 210-231 Кодексу адміністративного Судочинства України, суд касаційної інстанції

УХВАЛИВ:

Касаційну скаргу Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України у місті Києві залишити без задоволення.

Постанову Окружного адміністративного суду міста Києва від 07 березня 2014 року та ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 16 жовтня 2014 року в цій справі залишити без змін.

Ухвала набирає законної сили через п'ять днів після направлення її копій особам, які беруть участь у справі, і може бути переглянута Верховним Судом України у строк та у порядку, визначеними статтями 237-239 і Кодексу адміністративного судочинства України.

Головуючий
Судді